

[Finansministeren]

værdige bygninger, er der afsat forøgede midler i forbindelse med gennemførelsen af den nye lov, som miljøministeren fremsætter forslag om inden længe.

Det er som sagt kun nogle eksempler, og andre eksempler er nævnt i debatten, men de er tilstrækkelige til at vise, at det ikke er rigtigt, når det er blevet sagt, at denne regering er en nedskærings- eller pauseregering. Det, vi har gjort, er først og fremmest at foretage en økonomisering af udbygningen af det offentliges indsats, og det er også nødvendigt.

Så vil jeg gerne sige til den side i salen, der har antydnet, at vi ikke har økonomiseret nok, at det, jeg her har talt om, er en udbygning på felter, der både er fornuftig og påkrævet, og som under behandlingen i denne sal enten har eller efter alt at dømme vil samle meget brede flertal.

Jeg vil yderligere i denne debat kort omtale de dele af den økonomiske politik, som øver indflydelse på finanslovsforslaget, og sige noget om, hvordan de øver indflydelse på det.

Som jeg tidligere har nævnt, blev finanslovsforslaget udarbejdet så tidligt i 1978, at det ikke var muligt med nogen større sikkerhed at vurdere konjunkturudviklingen for 1979, og som jeg fremhævede i min fremsættelsestale i august, blev forslaget derfor udarbejdet på grundlag af nogle ret foreløbige skøn over den økonomiske udvikling fra maj måned og under forudsætning af en uændret videreførelse af den økonomiske politik.

Det blev imidlertid allerede i fremsættelsestalen i august klart sagt, at de tendenser, som finanslovsforslaget var udtryk for, ikke var holdbare.

Jeg skal ikke gå dybt ind i disse problemer, idet statsministeren i sin åbningsstale her i tinget i tirsdags allerede har gjort rede for alvoren i den økonomiske situation.

Jeg vil kun understrege, at baggrunden for de tilpasninger af finanspolitikken, der er nødvendige, jo er, at en uændret økonomisk politik formentlig ville have ført til et betalingsbalanceunderskud i 1979 på omkring 9,5 mia kr. og dermed ville have brudt med den positive tendens til forbedring i betalingerne over for udlandet, som den økonomiske politik i de sidste par år har medført.

Jeg bliver nødt til at sige, at vi er i den situation, hvor tidligere års låneoptagelser i udlandet – og de har jo været nødvendige på

grund af de løbende betalingsbalanceunderskud – er begyndt at tynde så meget, at vores udenlandske lånebehov næppe vil falde, men måske oven i købet vise en svag stigning, selv om vi gradvis nedbringer det løbende underskud på betalingsbalancen i de kommende år.

Vores kreditværdighed er fortsat så god, at vi uden problemer kan få vort finansieringsbehov dækket, men en afgørende forudsætning for, at det kan fortsætte, er, at der i udlandet er tillid til, at vi selv er i stand til at klare vores betalingsbalanceproblem. En fortsat stigende gældsætning i udlandet for at finansiere et stigende betalingsbalanceunderskud ville simpelt hen indebære, at vores økonomisk-politiske handlefrihed risikerede at blive sat over styr.

Det er således på en ganske alvorlig baggrund, at man skal vurdere regeringens ønske om en justering af den økonomiske politik, og det er derfor, regeringen har lagt vægt på, at finanspolitikken tilrettelægges sådan, at underskuddet på betalingsbalancen nedbringes til højst 6,5 mia kr. i 1979.

Vi ved alle, at en af grundene til, at en uændret videreførelse af den økonomiske politik ville føre til en forværring på betalingsbalancen, var, at denne politik måtte antages at føre til en forbrugsudvidelse på 4-5 pct. i 1979 i forhold til 1978, dels som følge af en ganske betydelig lempelse i indkomstbeskatningen, dels som følge af stignende offentlige udgifter, bl. a. pensionsreformens iværksættelse og udgifter til genoptræning af langtidsledige.

Når man taler om, at SV-aftalen om finanspolitikken er udtryk for en stramning af finanspolitikken, er det derfor kun rigtigt, hvis man ser denne aftale i forhold til det i august fremsatte finanslovsforslag, om hvilket den daværende regering selv sagde, at det var urealistisk. Men måler man SV-aftalens finanspolitik i forhold til den finanspolitik, der har været ført i år, til den, som har været ført i de foregående år – og det er selvfølgelig den sammenligning, der skal foretages – er der tale om en lempelse af finanspolitikken og ikke om nogen stramning. Det er ikke nogen stor lempelse, det er en begrænset lempelse, men det er ingen stramning.

At der er tale om en vis lempelse og ikke en stramning, fremgår jo også af et andet forhold. På trods af forhøjelsen af momsen,